Kintai - mano kūrybos ir žinių namai

Gyvenu netoli Kintų. Kol nelankiau mokyklos, atvykti į šį miestelį labai norėdavau. Viliojo parduotuvės, o šiltomis vasaros dienomis smagu būdavo pabraidžioti mariose. Dabar jau kasdien keliauju miestelio gatve. Iki pietų mokausi vidurinėje mokykloje, o vėliau skubu į Vydūno kultūros centrą. Čia irgi mokausi, nes noriu kuo daugiau sužinoti, išmokti.

O vyksta čia ne tik dailės ir muzikos užsiėmimai ir renkasi ne tik čia besimokantieji. Čia Vydūno muziejus! Čia saugoma šio krašto praeitis. Todėl į kažkada buvusią mokyklą, kurioje ketverius metus dirbo Vydūnas, užsuka žmonės ne tik iš Lietuvos, bet ir iš tolimiausių pasaulio šalių.

Vieni (daugiausia iš Vokietijos) į paliktą kraštą traukia ieškodami vaikystės ar jaunystės prisiminimų, kiti lanko savo tėvų ar senelių gimtąsias vietas. Vadinasi, brangus jiems šis kraštas, o svetur praleisti dešimtmečiai bei dideli atstumai nesudaro kliūčių.

Vartau svečių knygas jų ir bandau suprasti įvairiomis kalbomis parašytus atsiliepimus. Nemanau, kad lankytojai būtų nusivylę, nes čia ne tik gali susipažinti su Mažosios Lietuvos istorija, kultūra, Vydūno gyvenimu, bet ir pamatyti, kuo rūpinasi, kokį gyvenimą kuria šių laikų kintiškiai. Savo įspūdžius yra parašę svečiai iš Kinijos, Japonijos, Šiaurės ir Pietų Amerikos, o su filipiniečiais teko net pabendrauti. Užsukę į dailės mokyklą, jie stebėjosi patraukliu gražiai tvarkomu Kintų miesteliu, džiaugėsi mokinių darbais, fotografavo, gyrė juos.

Svečių knygoje pirmųjų lankytojų įrašas paliktas 1994 m. kovo 22d. atidarant muziejų ir minint Vydūno gimtadienį, į kurį atvyko daug Vydūno pasekėjų, garsinančių Lietuvą savo darbais žmonių. Įdomu paskaityti jų linkėjimus kintiškiams, muziejaus ir centro darbuotojams iš jų matosi kad jiems čia vykdoma veikla labai patiko.

Per 16 metų vyko daug įvairių susitikimų, renginių, puoselėjamos senosios ir kuriamos naujos šio krašto tradicijos. Tradicinis tapo konkursas ,,Ką žinai apie Pamario kraštą." Daug sužinojau ruošdamasi, teko ne tik skaityti, bet ir senelį kalbinti, kuris taip pat dalyvauja įvairiose šventėse, nes tai, ką jis žino, jokiose knygose nerasi.

Aš labai myliu savo tėviškę - Prycmų kaimą ir savo mokslo ir žinių šaltinį Kintų miestelį.

Šiandien daug kalbame apie praėjusius dešimtmečius, šimtmečius. Istorine praeitimi netruks tapti ir mūsų laikmetis. Norime, kad ir apie mus kalbėtų pagarbiai. Todėl džiaugiuosi, kad ir aš, ir mano draugai kuriame, dalyvaujame įvairiose viktorinose, konkursuose.

Garsas apie Kintus sklinda vis plačiau, jie tampa žinomi ir pažįstami ne tik Lietuvos žmonėms.

Eglė Vindašienė moko mus karpinių meno. (Vydūno kultūros centre).

Mano draugai, tuoj eis koncertuoti, jie labai, jaudinasi, todėl taip stengiasi atsipalaiduoti.